

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Planeta Žemė: seniausi planetos miestai

Šiuolaikinio mokslo nuomone, vienas svarbiausių civilizacijos požymių yra gyventojų sėslumas, vienijimasis į bendruomenes, gyvenviečių ir miestų atsiradimas. Žinomi senieji miestai Viena seniausių civilizacijų laikomas V-IV tūkstantmečio prieš mūsų erą Egiptas su sostine Memfyje, ikurtame maždaug 3100 metais prieš mūsų erą. Kita senoji civilizacija – Šumerai, su miestais-valstybėmis Uru, Babilonu ir kitais, egzistavo nuo IV tūkstantmečio pabaigos iki II tūkstantmečio pradžios Mesopotamijoje, šiuolaikinio Irako pietinėje dalyje. Patys seniausi Indijos miestai – Harapa ir Mohendžo Daras – datuojami IV-III tūkstantmečiais prieš mūsų erą. Žymioji Petra – uolose iškirstas miestas Jordanijoje, gyvavo nuo II tūkstantmečio iki mūsų eros. O pačiu seniausiu miestu laikomas biblinis Jerichonas, kasinėjimų duomenimis, jis buvo gyvenamas jau nuo IX tūkstantmečio prieš mūsų erą. Bet ar tikrai tai tiesa? Radinys įlankos dugne Indijos vakaruose toli į sausumą įsigrauzusi Kambėjaus įlanka. 2002 metų sausį, tyrinėjant jos dugną, už 30 mylių nuo Surato miesto, maždaug 40 metrų gylyje hidrolokatorių ekranuose ėmė ryškėti stambių kvadratinų ir stačiakampių objektų kontūrai. Toliau tyrimai buvo atliekami pasitelkus gilia Vandens žemkases. Tai, ką iškėlė į paviršių jų kaušai, tapo sensacija. Vienas iš archeologų, susipažinusių su naujais radiniais, buvo Maiklas Kremas, amerikiečių istorikas ir archeologas. Anksčiau jis drauge su Ričardu Tompsonu išleido knygą „Uždrausta archeologija: nežinoma žmonijos istorija“. Knygoje pateikiami pakankamai įtikinami įrodymai, jog žmonės, turintys pakankamai šiuolaikinę anatomiją, egzistavo drauge su kitais primatais ne vieną milijoną metų. O štai ką Kremas kalba apie radinius, aptiktus Kambėjaus įlankoje: per kelis mėnesius žemkasės kaušas iškėlė į paviršių suakmenėjusius žmonių kaulus, apdorotas medienos gabalus, keramikos dirbinius ir daugybę kitų daiktų, kurie įtikinamai liudija, jog dabartinės įlankos dugne senovėje būta sausumos ir joje gyventa žmonių. Vėliau hidrolokatoriai aptiko naujų taisyklingos geometrinės formos objektų – senovinių statinių griuvėsių. Mokslininkų nuomone, statiniai stovėjo ant upės kranto, ši upė kitados tekėjo per Indijos subkontinentą ir įsiliejo į jūrą. Analizė radioaktyviosios anglies metodu parodė: radinių amžius – maždaug 9500 metų. Kai dėl buvusios upės, tai "Rigvedoje", kuri datuojama 1700-1100 metais prieš mūsų erą, minima plati ir vandeninga Sarasvačio upė, prasidedanti Himalajuose, tekanti per Indotano šiaurės rytus ir įtekanti į Arabijos jūrą. Ten pat pasakojama apie senovės Indijos miestus-valstybes bei įvykius, kurie vyko ne anksčiau kaip prieš 9000 metų. Tačiau Sarasvačio upės Indijoje nėra. Vadinas, nusprendė mokslo dogmatikai, "Rigvedoje" užfiksuotos fantazijos, arba aprašyta ne Indija, o kažkokios kitos vietos, kur būta panašios upės. Tačiau XX amžiaus pabaigoje Indijos archeologai gavo į rankas nuotraukas, kurias padarė amerikiečių palydovas Landsat. Jose aiškiai matoma plati kitados egzistavusios upės vaga. Prasideda ji Himalajuose ir įteka į tą pačią Kambėjaus įlanką. Vėliau buvusiuose krantuose archeologai aptiko kelis šimtus vietų, kuriose tais senais laikais gyveno žmonės. Pradingęs ežeras Vienne sanskrito kalba parašytame rankraštyje pasakojama apie didelį ežerą, kuris telkšojo šiaurinėje Indijoje, Kašmyro slėnyje. Mūsų laikais jokių ežerų ten nėra, tačiau neseniai atlikti geologiniai tyrimai byloja, kad anksčiau ežeras išties egzistavo, link jo iš pietinės pusės leidosi neaukšta kalnų grandinė. Paskui kažkas atsitiko, kalnai smuktelėjo žemyn ir išstūmė visą vandenį. Nutiko tai maždaug prieš 40 000 metų. Bet jeigu apie ežerą rašo seni rankraščiai, reiškia kažkas jį matė prieš 40 000 metų ir sugebėjo jeigu ne rašyti, tai bent jau kalbėti, kad perduotų pasakojimą ainiams. Kas tai buvo? Galbūt tie, apie kuriuos knygoje rašė Kremas? Atradimai Artimuosiuose Rytuose Čia aptikti miestų griuvėsiai, kurių amžius siekia 10-11 tūkstančių metų. Archeologai kasinėja juos dykumose, tačiau tada, kai miestus statė, aplinkui driekėsi derlingos lygumos. Didele mįsle tapo Turkijoje atrastas Čatalhijuko miestas. Kuo giliau kasasi archeologai, tuo daugiau senovinių pamatų atkrapšo. O jų, kaip ir buitinių rakandų, pavyzdžiui, poliruoto akmens veidrodžių, amžius siekia 9-10 tūkstančių metų. Nemažai siurpriuzų pateikė Jerichono apylinkių kasinėjimas. Mokslininkai išsiaiškino, kad žmonės čia gyveno prieš 9000 metų. Miesto branduolį, kurį sudarė apie 5 hektarai teritorijos, užėmė nedegti plytų statiniai, juos juosė 3 metrų aukščio siena su 8 metrų aukščio bokštu. O 2001 metų gegužės mėnesį grupė lenkų archeologų, kuriems vadovavo Ričardas Mazurovskis, Varšuvos universiteto archeologijos profesorius, atrado Sirijoje, Tauruso kalno papėdėje, Tel Kvaramelio (Tell Quaramel) miestą su apvaliu sargybos bokštu, kurio amžius siekia ne mažiau kaip 10 000 metų. Bokštas išmūrytas iš akmenų, sutvirtintų upės dumblo, ju skersmuo siekė 7,5 metro, sienų storis – 2 metrais, o aukštis – 9 metrai. Šiandien tai pats seniausias mokslui žinomas mūrinis statinys. Mokslininkų nuomone, bokštas tarnavo žmonėms apie 5 tūkstančius metų. Sekančiais metais ten pat buvo aptikti 25 apskritų pastatų griuvėsiai. Namai buvo pastatyti antroje IX tūkstantmečio prieš mūsų erą pusėje iš blokų, padarytų iš išdžiovinto upės dumblo, ir sumūrytų ant akmeninių pamatų. Kiekviename pastate buvo kanalizacijos sistema: suplūtko molio grindyse buvo padaryti nedideli grioveliai. Nustatyta, kad žmonės šiame mieste gyveno be pertraukos nuo IX iki VIII tūkstantmečio prieš mūsų erą. Miesto teritorijoje rasta ir namų apyvokos daiktų: indų, iškalto iš akmens, akmeninių strėlių antgalių, aptiko archeologai ir iš akmens išpjaustytą pakankamai realistišką gyvatės figūrėlę. Kas visa tai pastatė? Iki šiol buvo manoma, kad tik pradėdant VIII tūkstantmečiu prieš mūsų erą, taip vadinamo iki keraminio neolito epochoje būtent Artimuosiuose Rytuose ir pradėjo formuotis pirmosios pasaulyje žemdirbių civilizacijos ir prasidėjo gyvūnų jaukinimas. Su šia koncepcija visiškai nesiderina atradimai, padaryti Indijoje, Tel Kvaramelyje, Čatalhijuke ir Jerichone. O juk miestai pradėdami statyti tada, kai iškyla toks poreikis. Statyba – sunkus, sudėtingas darbas, jam reikalingi ne atsitiktiniai žmonės, o profesionalai, išmanantys bent jau matematikos ir geometrijos pagrindus, sugebantys abstrakčiai ir kūrybiškai mąstyti. Be to, kad iškiltų miestas, reikia atitinkamo visuomenės organizavimo lygio, reikalingi infrastruktūros pagrindai. Ir dar: miestiečius reikia maitinti, girdyti ir aprengti. Visa tai užtikrinti gali tik pakankamai išsivysčiusi civilizacija. Kokį lygį šis išsivystymas pasiekė prieš 11 000 metų? Pagal dabar viešpatuojančią nuomonę, tai buvo perėjimo periodas iš vėlyvojo paleolito į ankstyvąjį mezolitą. Gyveno šioje epochoje klajojantys medžiotojai, apsiginklavę akmeniniais ir iš kaulo padarytais įrankiais, vėliau – lankais, dar vėliau – prisijaukinę šunis. Ar galėjo tokie žmonės statyti miestus? Ir kam jie jiems buvo reikalingi? Tai kas gi pastatė namus su kanalizacija ir surikiavo juos į gatves, kurios suformavo miestą, tūkstančiais metų aplenkę šioje veikloje egiptiečius ir šumerus, nekaltant jau apie finikiečius, graikus ir romėnus? Galbūt šie archeologų atradimai – dar vienas argumentas kitados gyvavusios atlantų civilizacijos naudai? Visiškai logiška daryti prielaidą, kad būtent gyvi išlikę žuvusio žemyno gyventojai ir jų palikuonys, įsikūrę naujose laukinėse žemėse, vėliau padirbėjo architektais ir darbų vykdytojais statybose ir apskritai tapo vietinių aborigenų švietėjais ir mokytojais. Kaip nebūtų keista, bet daugiau ar mažiau sutampa ir datos...

